

F. t. l. vedr. patientforsikring m.v.

medfør heraf blive fastsat regler om, at disse afgørelser ikke vil kunne påklages til Indenrigs- og Sundhedsministeriet på tilsvarende måde, som Patientforsikringens og Patientskadeankenævnets afgørelser ikke kan påklages til indenrigs- og sundhedsministeren. Der vil være mulighed for efter de almindelige regler herom i retsplejeloven at indbringe disse sager for domstolene.

Til nr. 8

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af lovens § 1, stk. 3, vedr. biomedicinske forsøg i den primære sundhedssektor.

Til nr. 9

Lovens § 4, stk. 3, vedr. erstatning til forsøgspersoner og donorer for psykiske skader foreslås ophævet, idet der ikke længere med den foreslåede udvidelse af skadebegrebet i loven til også at omfatte psykiske skader er behov for at opretholde denne særregel for den pågældende persongruppe.

I stedet indsættes en bestemmelse om, at bloddonorer kan få erstattet skader, der påføres de pågældende ved ulykkestilfælde i forbindelse med transport til aftalt eller rekvireret tapning i blodbank eller ved mobil blodbank. Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at donorer før patientforsikringslovens ikrafttræden via en tekstanmærkning til finansloven havde adgang til erstatning efter reglerne i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.v. Ud over at yde erstatning i de tilfælde, hvor tapningen har medført en skade, blev loven fortolket således, at donorer også kunne opnå erstatning i tilfælde, hvor der indtrådte en personskaade under transport direkte til og fra hjem, arbejde og blodbank, uden en nøjere vurdering af, hvorvidt det var selve tapningen, der var årsag til skaden.

Efter patientforsikringslovens ikrafttræden er skader i forbindelse med transport fra donorstedet blevet erstattet efter loven. Skader i forbindelse med transport til tapning falder derimod uden for lovens dækningsområde, idet der mangler årsagssammenhæng mellem selve afgivelsen af blod og skaden. Da denne indskrænkning i donorerens retsstilling ikke var tilsluttet med patientforsikringsloven, blev der pr.1. januar 1995 indgået en særlig aftale om, at amterne og H:S via Patientforsikringsforeningen erstatter skader, der rammer bloddonorer ved ulykkestilfælde i forbindelse med transport til aftalt eller rekvireret tapning i blodbank eller ved mobil blodbank.

Denne særlige ordning vedrørende transportskader lovfæstes nu, således at bloddonorerens retsstilling fremgår direkte af loven. Det er en forudsætning, at donor ikke forsætligt eller ved grov uagtsomhed har

medvirket til skaden. Endvidere ydes der ikke erstatning, såfremt donor er berettiget til erstatning for skaden efter anden lovgivning, f.eks. via en skadevolders ansvarsforsikring. Bestemmelsen i lovforslaget svarer til indholdet af den ovenfor nævnte indgåede aftale.

Til nr. 10

Med den foreslåede bestemmelse indføres en informationspligt over for patienter om retten til erstatning efter loven. Pligten gælder for alle autoriserede sundhedspersoner, som i deres virksomhed bliver bekendt med skader, som må antages at kunne give ret til erstatning efter loven. Endvidere får de pågældende sundhedspersoner pligt til i fornødent omfang at bistå de skadelidte med anmeldelse til Patientforsikringsforeningen eller den private institution, hvortil behandlingen af sager efter loven er henlagt i medfør af § 1, stk. 5.

Informationen til de pågældende skadelidte vil skulle gives på grundlag af en konkret vurdering af det stedfundne undersøgelses- eller behandlingsforløb m.v., hvor det konstateres, at der er indtruffet en skade, der antages at kunne give ret til erstatning efter loven. Informationspligten vil således ikke være opfyldt, såfremt informationen gives forud for en given undersøgelse, behandling el.lign.

En eventuel overtrædelse af informationspligten om retten til erstatning vil kunne indbringes for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn.

Til nr. 11

Der er tale om konsekvensændringer som følge af ændringen i lovens § 4, stk. 3.

Til nr. 12

Bestemmelsen regulerer i hvilket omfang det forsikringsselskab eller selvforsikrende myndighed, som har udbetalt erstatning til patienten eller dennes efterladte i henhold til loven, kan kræve beløbet tilbage ("gøre regres") fra den person, som har forvoldt skaden på en sådan måde, at vedkommende ellers ville være ansvarlig herfor efter almindelige erstatningsretlige regler.

Forslaget indebærer, at der kan rejses regreskrav mod den, der er omfattet af § 1, hvis skaden er forvoldt forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Efter lovens § 8 har der hidtil kun kunne rejses regreskrav, såfremt skaden var forvoldt forsætligt.

En sådan begrænsning til forsæt og grov uagtsomhed kendes også på andre områder. Som eksempel herpå kan nævnes § 19, stk. 2, i lov om erstatning for erstatningsansvar, hvorefter en person, der har forvoldt en skade, der er dækket af en forsikring, ifalder